

е по сърдце . . . : Ще видиш, Косйо, как ще си заживейме. Аз искам за всички до сегашни мъжи да получиш големи радости.

Косйо. Дай Боже. Това ми е теглило душата.

Калина. Ще видиш Искам да си наредя кжщата, че като влезеш да ти светне на душата. Тия опушени и порутени стени, като ги измажа и мина первазите; тия паници, като ги измия да покажат лице, че като наредя до тях ганосани сахани — да ти заприказват. Ижк като наклам огъня на камината, всяка сахавка да ти се усмихне . . .

Косйо. (Унесен) Как хубаво приказваш, Калино.

Калина. А дойде ли сжбота, да йзмета дворове, да ги поля, че да ти замириши на празник. А стане ли вечерня, че да се сжберем около огнището . . . Да слушаеме церковното клепало като чука за вечерня, да ни свети кандилцето пред иконостаса и да чакаме до като се стъмне за спане.

Косйо. (Вздъхвайки) Ех, хубаво е, много е мило, Калино. Не ли по туй ми е очикала душата;

Калина. Живота е както си го наредиш. Цяла неделя тичай по труд и грижи — на празник трябва да си познаеш душата, че си човек.

Тогаз се разбира какво е дом и челяд.

Косйо. Селем години . . . не, цял живот кжм туй ми е теглила душата.

Калина. Тжй Тжй. Косйо . . . а мен това ми е топлило гжрдите и това ме накара (сепнала се, обржща мисл) След мъжа иде и радост.

Всяко зло, са казали хората, за добро.

Косйо. Дано.

Калина. А по рано аз не мислях тжй. Друга бях.

Душата ми беше хала някаква А по-подире, когато си поблжсках главата — разбрах, че няма по-мило нещо от тихия бащин кжт и от вярна обич.

Косйо. На ли тжй, Калино?

Калина. И сега ще видиш, иже видиш. Иже направя всяко кжтче от нашата кжща да бжде иконостас. Всяко држвче в градината ще бжде уследна невеста. Тук ще бжде нашето земно царство . . .

Косйо. Колко си се преобразила, Калино. Като те слушам тжй ми додражава, че си казвам: добре е станало всичко до сега.

Калина. На ли? . . И за туй аз вярвам, че тжй ни е било писано. Ижк, как тжй аз да се променя. Каква бях и виж каква сжм!